

4 Zážitky účastníka Lamolamů

Tato moje malá úvaha, o kterou se s vámi chci podělit, je o šifrovačkách jako takových. Je to takový rý, o který jsem byl požádán organizátory této hry. Asi vás trápí takové trofý, že chcete vědět, kdo já jsem. Jsem Jarda Kovář a jsem obyčejný měšťan, bydlím v Praze. Olba či Ous jsou některé mé přezdívky. Dali mi je členové mého šifrovačkového týmu. I já stejně jako vy rád chodím na šifrovací hry. Považuji ostatně za čest, že mě organizátoři Lamolamů pověřili tímto úkolem. Je to jako odměna za vítězství ve hře, kterého jsem se svým týmem nikdy nedosáhl. Ano, budu upřímný, náš tým je sprý. Vždycky jím byl. Basilý, ti nikdy nedojdou do konce. Náš tým se jmenuje Jirkův deodorant. Je to takový žertovný název, asi se tomu také s chutí zasmějete. Jirka je členem našeho týmu. Je kolý, prostě ten typ, co nezkaží žádnou legraci. A esý mu také jde dobře. Ale má jednu zvláštnost. Ať jdeme Tmou, Trať, Lamolamy či Matrix, ať je to město nebo ať jsme plebý někde v lese, náš výběr má jistotu, že náš okál, tedy Jirka, se vždycky nastříká. Zapáchá jako parafín, ale to mu nevadí. Osk je ale ten, že pokud se naštve, že mu luštění nejde, stříká všude kolem jako pominutý. „Vychází samá samohláska a my přitom potřebujeme souhlásky,“ křičel tak jednou. Tehdy jsme to ale zvládli a došli o chlup za Roflcopterem a týmem Víření borůvek na průběžném třetím místě na další stanoviště. Tam jsme se ale tragicky zasekli.

Náповěda se hodí pro každou šifru. Alespoň náš tým to tak vnímá. Máme sklon k zásekům, jsme ranvý, když dojde na nějaké komplexnější šifry. Mnohdy si připadáme jako letadlo na vzletové dráze, které se ne a ne rozjet. Když hovořím o letadlech, nechci abyste si mysleli, že tím něco naznačuji. Ale pravdou je, že letadla představují parádní spojení mezi světovými centry. Bývají jako livrý, což je pro mě oják. Co se týče mého osobního života, jsem Pražák jako poleno. Studuji na vysoké škole a brzy mě čeká odítka a pak doufám najdu práci. Rodiče jsou oba úředníci. Můj děda byl žoldněř, jmenoval se myslím Bruný. Jestli vám z toho zůstává rozum stát, tak ještě připojím, že moje babička se jmenovala Františka a pracovala jako policistka. Je docela vtipně, že oba moji prarodiče nosili stejnokroj.

Na Lamolamech se našemu týmu líbí. Přijeli jsme jako oál někdy po šesté ráno vlakem z Prahy. Byli jsme natěšení. Moc se nám líbilo na přehradě, kde jsme viděli plavidlo, které jsme si museli vyfotografovat. Tam si mě odchytili organizátoři Lamolamů, kteří mě požádali o vytvoření této šifry, což jsem nemohl odmítnout. Všimli si mě, když jsem spustil křik na své kamarády. „Toto je olání, které si můžete vzít domů!“ Všichni se smáli, dokonce i organizátoři. Ocenili moje charisma. Ale kladli mi na srdce, ať se zdržím svého nářečí, ať v této šifře mluvím zásadně spisovně. To dodržuji. A víte, co se za takový text standardně platí? Hebká tkanina, potom honorář 120 Kč, dále chutná svačina a konečně hezký or. Paráda!

Ozy, to je nepříjemná věc. Dokáže pořádně pokazit šifrovačku. My ale smýšlíme pozitivně. Dáme Jelcina a hned jde všechno lépe. O našem týmu Jirkův deodorant bych vám ještě mohl říct mnoho věcí. Jenom nevím, co by vás mohlo zajímat. No, když nad tím přemýšlím, možná by se hodila krátká odka o naší Hance. Ta holka je prostě šílená, to se budete bavit. Fun fact: její oblíbená barva je zelená. Tato olnost asi nezni až tak divně, ale poslouchejte dál. Hance se zelená tak líbí, že často chodí výlučně v zeleném oblečení. Takto došla i na poslední Lamolamy a jedna paní ji komentovala: „Svoboda v oblékání je jistě správná, ale ve vašem případě bych volila určitá omezení.“ Všichni jsme se smáli. Kolem projíždějící auta troubila, nejvíc přirozeně ta zelená. I sama Hanka už si připadala jako odovka. „Vypadáš jako hastrmanka!“ říká jeden dědeček. Tato odnice přiměla Hanku, aby pronesla památná slova: „To si člověk nemůže vzít pěkný klobouk s dlouhými stuhami, holínky a občas se napít z hrnečku, aniž by byl takto osočen?“